

**FECSCKE** Csaba

## Szépség

haszontalan feslett szépség  
 túletettél hízelgő karjaid között  
 elhárjasodtam szűk lett rám a valóság  
 sűrke csuhája hát arany palástot  
 terítettél rám koturnuszt húztál lábaimra  
 hogy játszam el s ne éljem életemet  
 lehetne-e még valahogy bármi áron  
 ami volt már és igaz volt és jó volt ha  
 kiharapott véres koncként is vagy az már  
 valaki másnak jár akihez hozzátartoztam  
 és nekem az egészhez már semmi közöm szépség te  
 kétszínű alakoskodó ribanc levettél a lábamról  
 és kielégítetlenül hagytál

## Megmenthette volna

kivetkőzik magából a tenger  
 csak a köd pöffeszkedik az üres  
 part fölött és egy égbe szorult  
 sirály emlékeztet arra ami fontos  
 volt vagy az lehetett volna beteg percek  
 lerongyolódott érzések a vendégeim  
 a szándék szülőcsatornájába rekedt  
 a régóta világra készülődő mozdulat  
 amely megmenthette volna ha  
 nem is a világot azt a nyarat legalább  
 az utolsót

